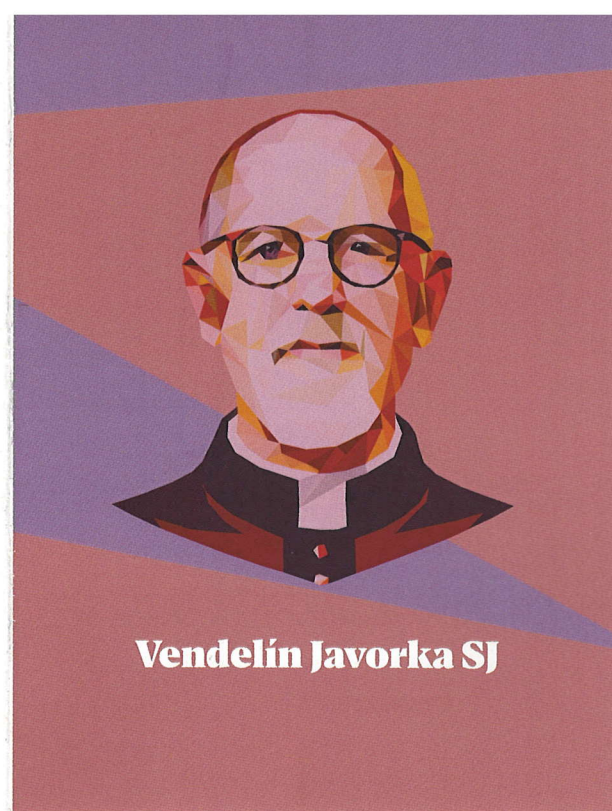

**Všemohúci Bože,
vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi
si zjavil svetu radosť evanjelia,
a povolal nás k službe i k misijnému poslaniu.**

**V živote svätých
zjavuješ a završuješ dielo svojej milosti;
pokorne Ťa prosíme,
osláv svojho služobníka Vendelína,
aby jeho príkladný život
a túžba po obetavej misii
boli pre nás stálym povzbudením
na ceste viery a služby.
Skrze Krista, nášho Pána.**

Imprimatur: Tomáš Galis, žilinský biskup
Žilina 16. februára 2026, prot. č. 150/2026- 3

Pre súkromnú potrebu.

Krátko o živote Vendelína Javorku SJ

Vendelín Javorka sa narodil 15. októbra 1882 v Černovej ako najstarší z jedenástich detí v zbožnej liptovskej rodine. Jeho mama bola sesternica Andreja Hlinku. V roku 1903 vstúpil v Trnave do Spoločnosti Ježišovej. Humanitné a teologické štúdiá absolvoval v jezuitských inštitúciách v Kaloči a Innsbrucku. Neskôr v Sankt Andrá študoval ešte rétoriku a potom do roku 1909 filozofiu v Bratislave.

V Rakúskom Feldkirchu bol 30. júna 1915 vysvätený na kňaza. Počas 1. svetovej vojny bol kaplánom na fronte, kde sa vyznačoval hrdinskou službou, riskujúc svoj život v službe vojakom. Po návrate z frontu bol rektorom jezuitského kolégia v Trnave a rok bol predstaveným v Bratislave. Zaujímavosťou je, že v roku 1924 pokrstil Silvestra Krčméryho.

Ďalší rok ho generálny predstavený jezuitov Włodzimierz Ledóchowski SJ povolal na požiadanie samotného pápeža Pia XI. do Ríma, aby mu dal na starosť výstavbu Ruského kolégia – Russicum, kde mal pripravovať kňazov na misijnú činnosť v Rusku. V tomto kolégiu bol v rokoch 1929–1934 prvým rektorom.

V roku 1934 odišiel do mandžuského Charbinu a neskôr do Šanghaja ako misionár. Po tejto misijnej skúsenosti bol povolaný na dva roky späť do Russica, kde bol vicerektorom až do roku 1941. Potom do roku 1945 ako misionár spravoval farnosť v Bukovine (dnešná Ukrajina a časť Rumunska), kde bol zatknutý sovietskou tajnou službou a odsúdený ako vatikánsky špión na desať rokov v nápravno-pracovných táboroch, väčšinou na Sibíri a na severe Uralu tesne pri polárnom kruhu v tábore Abez.

V týchto trestaneckých táboroch zostal verný Bohu aj kňazskej službe. V roku 1955 sa vrátil po procese repatriácie na Slovensko a až do svojej smrti 24. marca 1966 býval u svojej neteri v Žiline. Na žilinskom cintoríne sú uložené aj jeho telesné ostatky.

Nech bol kdekoľvek, bol pohotový slúžiť a obetovať sa za iných. Celý jeho život bol naplnený vernosťou, službou a utrpením. V roku 1990 bol prokuratúrou ZSSR, teda dvadsaťštyri rokov po jeho smrti, v plnom rozsahu rehabilitovaný.